

*Meghal az ki csak megcsókolja a haza földjét
zsigereink helyett a földdel kéne örökre töltekezni
hogy a mozgó világ nagy vegytana szerint magunkat
őnéki visszaadjuk őt meg magunkévá hódítsuk örökre
vajon Zemplén földjét a monoki föld ízét érzem-é
itt Orsovánál s a földön bárhol nem hasonló
ízlet érzel ha ajkaddal illetsz sókat s szilikátumot...
De nem csak a föld nyers íze szentesíti ezt a csókot
hanem eszme s a jobbért föllángoló emberkebel
bizonyos tudása annak ha távol is csupán
az in effigie kimondott kötél általi halálos ítéletre
írják így a te neved: Ludwig Koschut
s lesz Koschut-Hund mind ki megértett s követett
A szívekben marad tán: Kossuth apánk...*

*Meghal az ki csak megcsókolja a haza földjét s
megtészi immáron noha nincs nem lehet reménye
lám valóra vált Széchenyi gróf őrült látomása:
mert mi volna más ez ha nem nemzethalál
de hiszen még maradék hittemmel itt a
Duna-parton álruhában és a fél-őrület álöltözetében:
hogy országot temetni lehet reszpublikát is lehet
megtiporni de a nép szívét kitépni soha és sehogyan nem lehet
s végre értem most már bizton értem: csak
a nép csak a nép ad nemzetet*

*Meghal az ki csak megcsókolja a haza földjét
Közélg a török dereglye fezes tiszt szól
minékünk: Szalem alejkum
Én megcsókoltam a földed és meghaltam hazám*

HORGAS BÉLA

Születésnap capriccio

NEGYVENÖT

*éhenkórász slattyog kénköves paradicsomkertben, dél van,
hevernek aztán behemót betonszobor alján,
negyvenöt
bodzatenyérrel tapadok szerelmesemre érzékeim erdejében,*

meztelen talpam dobol a füves földön,
negyvenöt
száj heged homloktól bokáig viharzó égi-földi-testre,
medréből a hold-tenger kiárad,

negyvenöt
kajla fül pirosodik zölden illatozó szénakazalban
s két kifogott ló kockacukrot ropogtat,
negyvenöt
fűkunyhó vitorlázik földközi habokon délre, mi ez?
a part párában rengő bálnakabát;

NEGYVENÖT

papírmadár szárnyal újságból ollózott égen,
madzagjukat húsz ujjamra bogozom,
negyvenöt
pegazus tetvészi egymást kárörvendően, nyihaha,
elmarad a neoavantgarde karám,

negyvenöt
kóbor ceruza sétafikál Jerikóm kőbástyái körül,
megszólal az álom ablakára festett zene,

negyvenöt
metaforába fagyasztott héjatlan parázs éget
tenyerembe, talpamba sebhelyet,

negyvenöt
esztendő ösvényén kanyarogtam ide: egy capriccio
nyaktörő nyargalásai — visszabámulok;

NEGYVENÖT

izgága veri bakancsát balladám híd-pallójára, sötétedik,
madárijesztők fejére tollpihe száll,

negyvenöt
kéregető tenyér tolódik ki egy télikabát törzséből:
kik ezek? mit felel a fillér?

negyvenöt
nyakigláb trillázva oldalaz el vagy zuhan le némán,
harmadikként remélek mennyei kibúvót,

negyvenöt
álarc röppen szolgálatomra, szolgálni csábít
répaorr és falfehérre púderezett pofa,

negyvenöt
félnótás vicsorog egy zongora fogsorával,
nincs hova lennem ismeretlenjeim elől;

NEGYVENÖT

belső hang sziszereg, hogy ne arra, erre, át!
egy egérlyuk is megteszi: titkos folyosó!

negyvenöt
lerágott lábszárcsont kocog haza, koc-koc!
dél van újra, porzik a tükörsivatag,

negyvenöt
gőgös legyintés biliárdgolyó-fejekre, provincia!
de a janicsárok csak bemásznak a csontrésen!

negyvenöt
ábrándozás az éj óljaiból fölriadva, suttogás: siess!
kiszúrt lampionok fűzére: itt az új év!

negyvenöt
nekifutás, de megtorpanás — a bűzt én mégis érzem;
nem szeretném, ha elrongyolódnál, te!

NEGYVENÖT
kaporkirály tépdesi ezüst szakállát örömeiben —
jó, hátat fordítunk és becsapjuk az ajtót,

negyvenöt
krumplivirág-mennyország, hortyogó álom bódít —
ellágyulásunk nem szégyellnivaló, föloldoz,

negyvenöt
fűzfavessző hasít csöndembe kétértelműen —
kiűzetünk és visszaoldalunk: változatok,

negyvenöt
napfényfoltos platántörzs búja álmosít —
bibelődés a holtpont körül, aztán: vaktában!

negyvenöt
jégerdőben ébrednek, orromba szúr a hideg, dörren
a fák páncélja, csontomig reped;

NEGYVENÖT
artista táncol apám csontnyelű borotvájának élén,
biztos birodalom, itt kezdtem járni,

negyvenöt
fekete kutya nyelvel ott, csikorgatja láncát,
történetemet tanulom, meglepnek részleteim,

negyvenöt
odúba másztam médveként, méhek és manók után,
hajszálaimat most a fűbe mesélem: így, így...

negyvenöt
pince- és padlás-ország bozótjából pislognak sárga szemek
rám: kisleány vagy férfi, mindegy nekik,

negyvenöt
tölcsérsékként öblösödő kijárat ágazik belőlem,
négy égtáj völgyébe visz két lányom, két fiam;

NEGYVENÖT
hajókürt-hördülés a sárga vadállatködökből:
megrettent, belső barlangomba űz, elvesztem!

negyvenöt
kipécézés derűsen: te rendrontó, te a vágatás
erdejében keresztben loholsz, megvesztél?

negyvenöt

lelkigyakorlat kiakasztva cégérnek, borbélypolitika:
sárgaréz tenyerek tapsolnak, nincs kijárat!
negyvenöt
kétfülü fej ordítja fekete szájjal — a massa —: ez vagy,
irkában sorminta, negatívjaink lenyomata,
negyvenöt
kérelés erdei páfrányhoz hasonlóan: hol vagyok?
ments meg a szalmabálák hidegétől!

NEGYVENÖT

fölfújít szoknyájú ernyő libeg alá, mert visszatérnek és
fölkérnek Szent Antal idomított zenészei,

negyvenöt
lázálom hüvelyezi önértelmét hideglelősen, huhog,
hogy fogadjam természetemmé, alvadjak!

negyvenöt
gyomorba visszanyelt varangyos kő kurrog
s kiül az arcra, rádermed a sírás,

negyvenöt
ágydeszkat szögeltem hunyt szemmel létrafokául:
elviselni! dübörög rám az atomhasú éj,

negyvenöt
dzsungel zöldjében lüktet zsákmányolt lényegem,
a parányi parázs: elgondolhatom!

NEGYVENÖT

sötét kendővel arcomon a rézküszöböt
csak átlépek, botlásaimon hahotázhat a ház,

negyvenöt
angyalszárny forgószele sodor, kitérek vagy
beletörődöm-vetődöm, bakugrásom is különböző,

negyvenöt
kérdőjel-kampó, kiáltójel-mankó, nem szégyen
és nem dicsőülés, élni próbálkozunk,

negyvenöt
mulatságos kísértet ingéből bujj ki a napra,
egy mézpörgető, egy szélmalom zakatol ott,

negyvenöt
zsákomban-bőrömben láng ég meztelen kövön,
dél van, arnyammal egy vagyok.